

Скарбничка

Галина Шперлинг

КАЛЮЖА

ЗАКРЫТАЯ ДВЕРЬ 2

ПРИСОДИ ШУКАЧІВ 4

КАК ПОЯВИЛСЯ ЙОГУРТ 5

ЧЕПУРУШКА-
МИСЛИВИЦЯ 8

ВЕСЕЛЫЙ ENGLISH 9

БАБОЧКИ,
СИДЯЩИЕ НА ВЕТКЕ 11

У вікно світило тепле сонечко. У кімнаті, де Андрійко грався іграшками, ставало спекотно. Увійшла мама й відчинила квартиру. Приємно повіяло свіжим весняним повітрям. Тепер стало чути, як на деревах весело щебечуть пташки, а за вікном течуть струмки.

— Андрійку, — сказала мама, — піди, будь ласка, до крамниці, треба купити хліб і батон.

Андрієві було вже майже шість років. Він сам умів зав'язувати шнурки та застібати куртку, тому вважав себе дорослим. Уже з п'яти років хлопчик самостійно ходив до магазину, купував хліб, молоко, інколи навіть морозиво, коли мама дозволяла.

— Зараз, матусю, — відповів Андрій і відклав свої ігри вбік.

Він швидко одягнувся й, отримавши гроші та сіточку, попрямував до дверей.

— Андрію, — зупинила його мама, — надворі дуже мокро й багато води. Обіцяй, що ти не ходитимеш по калюжах.

— Гаразд, не буду, — відповів син і вийшов.

Як добре було на вулиці! Сніг ще не весь розтанув і

де-не-де біля дерев лежав почорнілими кучугурами. Увесь двір був у русі. Хлопці, присівши навпочіпки біля величезної калюжі, пускали паперові кораблики. На деревах галасували граки, а старий безпритульний кіт ліниво грівся на сонечку. А калюжі! Які ж вони були блискучі та привабливі. Андрій зупинився біля однієї, постояв, подивився й рішуче зайшов у магазин.

— Мені, будь ласка, один хліб і батон, — голосно попросив Андрійко дзвінким голосом.

Касир у великих окулярах назвала ціну, і каса голосно застрекотіла, вибиваючи чек.

— Який хлопчик! — сказала бабуся з черги. — На зріст невеликий, а вже сам у магазин ходить!

Андрійко склав покупки в сіточку й вийшов з магазину. Він ішов, зупиняючись то біля однієї калюжі, то біля іншої. І кожна з них вабила хлопчика, сяючи віддзеркаленням сонячних променів. «Подумаєш, — міркував Андрій, — нічого ж не станеться, якщо я пройду по одній. Я в чоботях і не промокну, мама нічого й не знатиме». Наступна калюжа

була великою, і він вступив у воду. Крок за кроком хлопчик насолоджувався плеском води. Він уже дійшов до самої середини, як раптом його нога ступила на нерозталий лід і послизнулася. Андрій змахнув руками, намагаючись утримати рівновагу, і впав у воду. Калюжа була неглибока, але сидіти в ній виявилось не так уже й приємно. А хліб!.. Андрій підвівся, з нього струмками стікала вода, хліб і батон були мокрими. «Як я піду додому? Що скажу мамі?» Хлопчик повільно піднімався сходами, залишаючи за собою мокрі сліди.

Мама відчинила двері, але чомусь не здивувалася. Вона бачила з вікна, як Андрій стояв біля калюжі, як із задоволенням човгав по воді, як упав. Тепер жінка дивилася на сина й мовчала.

— Мамо, — схлипнув Андрій, — пробач мені, я більше не ходитиму по калюжах.

— Ходити по калюжах — не гріх, — відповіла мати, — а ось непослух тягне за собою покарання. Іноді за непослух карають батьки, інколи ж Бог. Нехай це буде для тебе наукою, синку.

Сонечко ласкаве землю зігріває,
А веселий дощик ясно поливає.
Зелено довкола, виросла травичка,
І піднявся підсніжник, квітка невеличка.

Через ніжні квіти бачу руку Божу.
Він усіх нас любить, пошле допомогу.
Запанує мир в нас, радітимуть діти,
Щоб лише на щастя дарували квіти.

Людмила Мілютенко

ЛІНЬ

ЛЮБОВ

ЕСЛИ БУЛОЧКА
ТОЛЬКО ОДНА

Л. Г. Скрипник

МАМИНІ ТУФЛІ

Як же подобалося Аллочці думати про те, що коли вона виросте, то носитиме гарні червоні туфлі на високих підборах, як у мами. Вона вже давно мріяла їх поміряти з маминою червоною спідницею в білий горошок, але не знала, як про це попросити.

А сьогодні трапилося дещо незвичайне. Минулої суботи в церкві оголосили, що кожен член церкви може принести по кілька речей для бідних. Прийом одягу призначили на вечір середи. Настав цей день, і з самого ранку мама почала відбирати речі для нужденних. Алла жажнулася, коли побачила, що до відібраних речей мама поклала червону спідницю й пречудові червоні туфлі на високих підборах.

«Отже, я їх ніколи не зможу надягнути, – у відчаї подумала дівчинка. – Попрошу маму, можливо, вона дозволить узяти туфлі й походити в них...» Із замерлим серцем розповіла вона про свою таємну мрію матері. Та розсміялася.

– Будь ласка, спідницю можеш одягнути, проблеми немає, але ж вона не триматиметься. А от туфлі взувати я б тобі не радила. Ти не зможеш і кроку ступити, упадеш, наб'єш синець. Та й до чого це? Усе в житті має свій час. Ти й не помітиш, як пролетять роки, будеш дорослою дівчиною, і ми з татом обов'язково купимо тобі туфлі на підборах.

Мати склала у великий пакет татові джинси, куртку, декілька

суконь Аллочки, з яких вона вже давно виросла, а зверху поклала спідницю й червоні туфлі.

– Доки тато повернеться з роботи, повечеряє й повезе речі в церкву, я візьмуся за прання, – сказала мама й пішла до ванної кімнати.

Незабаром там зашуміла вода. Аллочка ж ходила навколо пакета й позирала на туфлі. Тричі вона підходила до них, навіть простягла руку, але відсмикувала її, ніби туфлі могли обпекти.

«Ну чому мама не дозволила? Я вдягну спідницю, підв'яжу її стрічкою, і вона з мене не спаде. А в туфлях ітиму повільно – обережно-обережно. Я не впаду, не заб'юся, не наб'ю синець. Дійду потихеньку до ванни й покажусь мамі, яка я гарна в червоній спідниці в горошок і в червоних туфлях на підборах».

Бажання здійснити свою мрію перемогло. Аллочка рішуче витягла речі з пакета. Одягла спідницю перед дзеркалом, підв'язала її стрічкою. Виявилось, що спідниця дуже довга, закриває ніжки дівчинки. «Як же мама побачить, що на мені туфлі? Треба спідницю підтягнути вище». Нарешті з цим нелегким завданням вона впоралася. Спідниця стала більше схожою на сарафан, тільки без бретельок. «Так значно краще, – подумала дівчинка й обережно всунула ніжки в туфлі. – Яка я висока! Мама мене просто не впізнає!»

Аллочка тихеньку рушила до ванної. Але ніжки зовсім її не слухалися! Туфлі чомусь лягали на бік, підбори чіплялися за килим, і кілька разів дівчинка ледь не впала. Дорогою до ванни вона трималася то за стільці, то за стіну. Туфлі явно не хотіли слухатися. Раптом пролунав дверний дзвоник.

– Відчини двері, це тато, – гукнула мама з ванної.

Аллочка, забувши, що вона в «неслухняних» туфлях, кинулася до дверей. І тут трапилося щось жахливе. Дівчинка не втрималася на ногах і впала, потягнувши за собою лампу зі скляним абажуром. Гуркіт, дзвін скла, крик. З ванної кімнати вибігла мама й кинулася до доньки.

– Ти не забилася?! – стурбовано запитала вона.

– Я – ні, а от лампа дуже забилася, – зі сльозами на очах відповіла Аллочка.

– От бачиш, до чого призводить непослух, – докорила мати й відчинила двері батькові.

1. Які ти знаєш приклади з Біблії, коли непослух призвів до біди?
2. Як ти вважаєш, хто винен у тому, що з Аллочкою трапилося така прикрість?

3. Чи було у твоєму житті таке, що ти сам і був причиною свого нещастя?

4. Як дівчинка могла уникнути цієї неприємної ситуації?

НАЙДИ 4 ОТЛИЧИЯ.

ОДЕВАЕМСЯ - НАРЯЖАЕМСЯ

Что носит мама? Посмотри внимательно на картинки и выпиши названия одежды в сетку по горизонтали и вертикали так, чтобы у тебя получился кроссворд. Одно слово уже стоит на своем месте.

Хелен Робинсон

ЗАКРЫТАЯ ДВЕРЬ

«Он уже должен быть здесь», – сказал я, прислонив к двери плакаты. Джанелла кивнула: «Я уверена, он будет здесь скоро». Но минуты проходили одна за другой, и мы начали переживать.

Мы договорились встретиться с мистером Б. в семь часов утра, чтобы он открыл нам дверь нашего класса. Его жена была нашей учительницей, и сегодня был ее день рождения. У нас были плакаты, ленты и шары, которыми мы собирались украсить класс. Мы договорились, что придем пораньше и спрячемся в классе, чтобы приготовить сюрприз для учительницы.

«Почему его до сих пор нет?» – возмущался я. Я выглянул во двор, но там никого не было. Прошло десять минут, потом двадцать. Скоро должны были начаться занятия в школе. Миссис Б. могла оказаться здесь в любой момент.

Увидев машину мистера Б., мы бросились ему навстречу, но тут же остановились: вместе с ним из

машины выходила и наша учительница. Наши планы рухнули.

«Доброе утро! Все в порядке?» – весело спросил мистер Б.

«Мы ждали вас, – тихо сказал я, – вы сказали, что придете раньше и откроете нам дверь».

«Но я открыл, – прошептал он мне в ответ, – я открыл ее еще до вашего прихода».

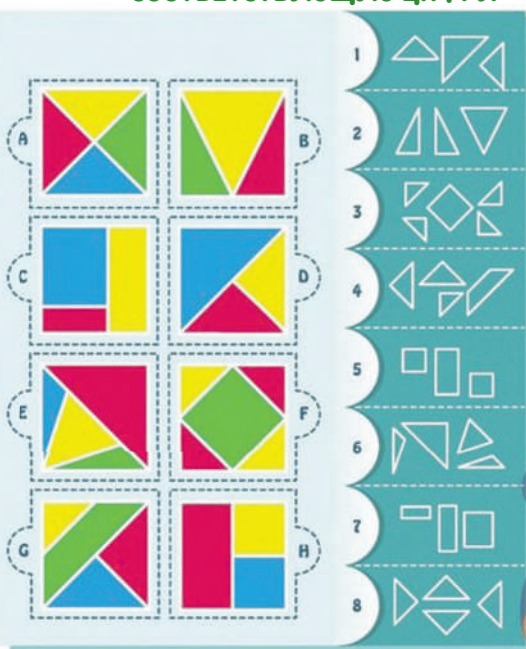
Мы с Джанеллой посмотрели друг на друга в растерянности. Все время нашего ожидания дверь была открыта. Все, что нам надо было сделать, – это всего лишь взяться за ручку и открыть дверь в любой момент, но мы не знали этого.

Так же обстоит дело и с дверью нашего сердца. Все, что мы должны сделать, – это открыть ее и пригласить Иисуса войти. Он сказал: «**Се, стою у двери и стучу: если кто услышит голос Мой и отворит дверь, войду к нему и буду вечерять с ним, и он со Мною**» (Откр. 3:20).

Откройте дверь своего сердца и впустите туда Иисуса.

ПОСМОТРИ ВНИМАТЕЛЬНО НА РАЗНОЦВЕТНЫЕ КВАДРАТЫ. ИЗ КАКИХ ГЕОМЕТРИЧЕСКИХ ФИГУР ОНИ СОСТОЯТ? ОПРЕДЕЛИ КАЖДОЙ БУКВЕ СООТВЕТСТВУЮЩУЮ ЦИФРУ.

Яка правильна відповідь?

 + + = 21

 + + = 17

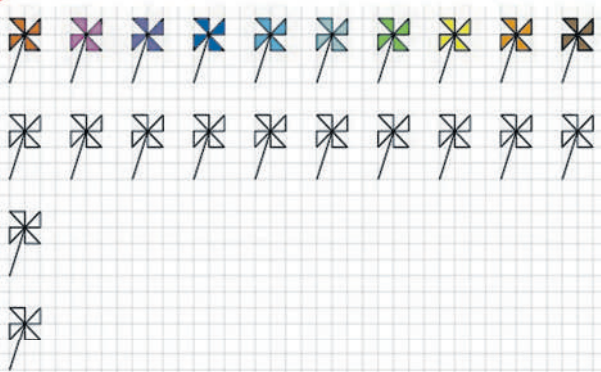
 + + = 18

 + + = ?

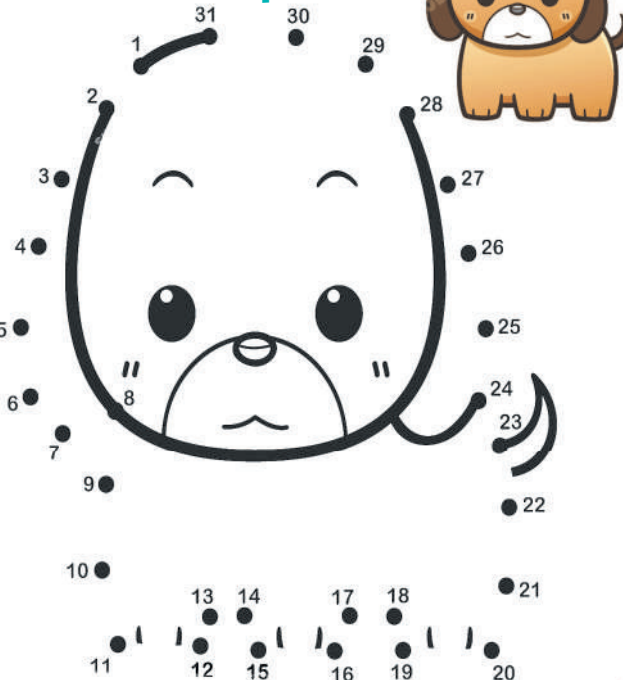
Проведи верблюда до оазису –
подолай лабіринт.

ВІДТВОРИ МАЛЮНОК ЗА ЗРАЗКОМ.

З'єднай послідовно
крапки й розфарбуй
малюнок за зразком.

ВОДА ИЗ КАМНЯ

Солнце медленно поднималось над горизонтом пустыни. Дядя Джон обеспокоенно вошел в старую кухню фермы. Он подождал, прежде чем начал говорить с тетей Эттой.

– Колодец сухой, – сказал он. – В нем больше нет воды.

Хотя было всего лишь 4:30 утра, температура уже поднялась до 28 градусов. Дядя Джон и тетя Этта привыкли просыпаться перед восходом солнца. Требовалось много времени, чтобы приготовить завтрак для 35 голодных детей. Мальчики и девочки вынуждены были кушать в два захода, потому что не хватало стульев, столов и посуды.

Прошло несколько лет с тех пор, как дядя Джон и тетя Этта купили старое ранчо, мечтая открыть приют для бездомных детей. Теперь старый дом практически ходил ходуном от счастливых голосов живущих здесь детей.

Дядя Джон подошел к телефону. – Я займу в городе автоцистерну и привезу воды, но тебе придется справляться с работой самой. Сможешь?

– Мне помогут старшие дети, – кивнула женщина. – Но что будет с колодцем? Мы не можем позволить себе пробурить новый колодец.

– Я поговорю сегодня с бурильщиком. Возможно, он придет и что-нибудь нам посоветует.

Дядя Джон поговорил по телефону и вышел. Тетя Этта приступила к работе с тяжелым сердцем. Бог держал их в Своих руках так много лет. Несомненно, Он не оставит их сейчас.

Через час во двор заехала цистерна и залила в резервуар две тонны воды. Но вскоре закончилась и эта вода. Дядя Джон и тетя Этта поняли, что цистерне придется приезжать много раз в день, чтобы обеспечить их водой для детей и животных на ферме. Супруги много молились. Дети поняли, что проблема очень серьезная, поэтому молились о воде так же часто, как и взрослые.

На следующее утро пришел бурильщик, чтобы проверить колодец. Он смотрел на печальные

лица детей и подыскивал слова, чтобы сообщить, что колодцу пришел конец.

– В колодце больше нет воды, верно? – спросил его дядя Джон.

– Я могу пробурить новый, но ничего не обещаю. Заплатите, когда сможете. Я начну прямо сейчас. – Сколько это будет стоить? – спросил дядя Джон, зная, что у них нет лишних денег.

– Десять долларов за полметра, – сказал он. – Это дешевле, чем я обычно беру.

Дядя Джон и тетя Этта переглянулись и кивнули в знак согласия.

– Мы заплатим вам. Это может произойти не сразу, думаю, вы понимаете нас...

– Тогда я приступаю к работе, – бурильщик улыбнулся и вытер руки о грязные джинсы.

Но через несколько часов он качал головой, рассматривая сломанное буровое сверло. Он сломал уже три. Мужчина попал на пласт такого твердого камня, что наконечники сверла не могли пройти сквозь него. Теперь уже не было никакой надежды, и бурильщик побрел к дому, чтобы сообщить плохие новости.

Первая группа детей ужинала, и когда он вошел, все с надеждой посмотрели на него. Когда бурильщик поделился новостями с дядей Джоном, тот покачал головой:

– Нет, я просто не могу поверить в это. Бог поможет нам. Мы не можем сдаться. У этих детей нет дома, им некуда идти. Оставьте свое оборудование здесь и попробуйте еще раз утром.

– Послушайте, за ночь ничего не произойдет, – развел руками бурильщик – Здесь ни у кого нет колодца именно из-за этого, но поскольку у вас был предыдущий колодец, я подумал, что смогу добраться до воды раньше, чем наткнусь на камень. Я сделал все, что мог.

– Давайте предоставим это Господу. Он может дать нам воду. Пожалуйста, всего лишь одна попытка завтра утром, – дядя Джон почти умолял его.

– Хорошо, попробую еще раз завтра утром, – сдался бурильщик. – Но это ни к чему не приведет.

Я занимаюсь бурением колодцев много лет. Это просто невозможно.

Дядя Джон и тетя Этта собрали семью на вечернее богослужение и рассказали о сложившейся ситуации. Они продолжали молиться всю ночь. В семь часов утра приехал бурильщик. Он увидел дядю Джона, тетю Этту и старших детей, ожидающих его у колодца.

– Я бы очень хотел, чтобы все получилось, ребята, – сказал он, опустив сверло в разбуренное отверстие, и начал увеличивать длину трубы.

Через несколько минут бурения мужчина снова добавил длину.

– Наверное, я забыл, насколько далеко уже пробурил, – сказал он озадаченным голосом.

Когда бурильщик задействовал всю длину трубы, он начал поднимать ее вверх: «Но я не мог так ошибиться!» Показавшиеся труба и сверло были покрыты песчаной грязью. Бурильщик не мог поверить своим глазам: «Грязь? Прошлой ночью здесь был камень!» Тетя Этта начала плакать, дядя Джон обнял ее одной рукой, а другой – ребятишек.

– Попробуйте еще раз, – сказал он. – Разве для Господа есть что-то слишком трудное?

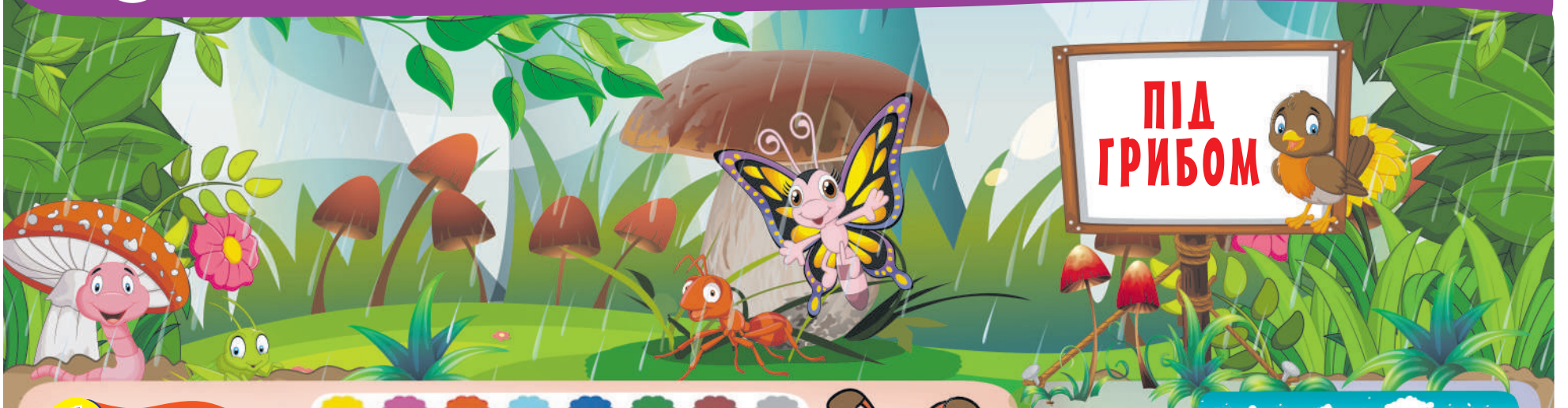
Через несколько часов новый колодец наполнился чистой холодной водой. Бурильщик сложил инструменты и остановился у дома, чтобы попрощаться с дядей Джоном и тетей Эттой. Он нашел их стоящими на коленях, в руках у дяди Джона был чек. Когда дядя Джон поднялся с колен, по его щекам струились слезы: «Мы просили о воде. Мы не просили о деньгах, чтобы заплатить за нее. Но только что мы получили чек от незнакомца человека! Здесь как раз достаточно, чтобы заплатить вам».

Мужчина подписал чек, протянул его бурильщику и провел его на крыльцо дома.

Спустя многие годы этот колодец продолжает радовать водой 90 детей, которые живут с дядей Джоном и тетей Эттой. За многие годы на большой старой ферме проживало более 600 детей. Все они слышали историю об удивительном колодце и пили его чудесную воду.

СКОЛЬКО
КОШЕК НА
КАРТИНКЕ?

1 ЗАВДАННЯ

Одного разу потрапила Мурашка під сильний дощ. Куди заховатися? Побачила Мурашка на галявині маленький грибок, добігла до нього й заховалася під його капелюшком. Сидить під грибом – дощ перечікує. А дощ іде дедалі сильніше... Раптом повзе до гриба мокрий Метелик.

– Мурашко, пусти мене під грибок! Промок я – летіти не можу!

– Куди ж я тебе пущу? – відповідає Мурашка. – Я сама тут ледве вмістилася.

– Нічого! Тісно, зате тепло.

Пустила Мурашка Метелика під грибок.

Розфарбуй малюнок за цифрами.

Знайди 5 відмінностей.

ПІД ГРИБОМ

А дощ ллє дедалі сильніше... Раптом біжить Мишка:
– Пустіть мене під грибок! Вода з мене струмками тече...
– Куди ж ми тебе пустимо? Тут і місця немає.
– Потісниться трішки!..
Потіснилися – пустили Мишку під грибок.

2 ЗАВДАННЯ

Допоможи мишці знайти сир – подолай лабіринт.

3 ЗАВДАННЯ

З'єднай послідовно крапки й розфарбуй малюнок.

А дощ ллє як з відра й не вщухає... Раптом повз гриб Горобець скаче й плаче:
– Намокло пір'ячко, втомилися крильця! Пустіть мене під грибок обсохнути, відпочити, дощ перечекати!
– Тут і місця немає...
– Посунься, будь ласка!
– Гаразд! Посунулися – знайшлося для Горобця місце.

Уважно розглянь малюнок і знайди зайця, котрий уже встиг з'їсти свою морквину.

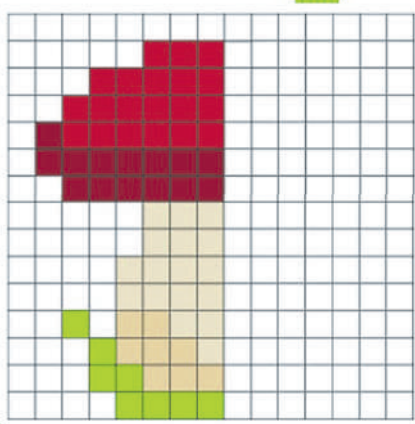
4 ЗАВДАННЯ

Незабаром на галявину вистрибнув Заєць, побачив гриб.
– Заховайте, – кричить, – урятуйте! За мною Лисиця женеться!
– Шкода Зайця, – говорить Мурашка. – Потіснімося ще трохи! Щойно заховали Зайця, прибігла Лисиця й запитує:
– Зайця не бачили?
– Не бачили.
Підійшла Лисиця ближче, понюхала:
– А чи не тут він заховався?
– Та де йому тут заховатися?!
Махнула Лисиця хвостиком і пішла собі.

5 ЗАВДАННЯ

Домалюй другу половинку зображення.

Полічи гриби.

А ти здогадався?

За оповіданням В. Сутєєва

КАК ПОЯВИЛСЯ ЙОГУРТ

Молоко, шерсть, жара и тряска

Кисломолочные продукты появились благодаря кочевым народам несколько тысяч лет назад. Скифы и родственные им народы перевозили молоко в бурдюках на спинах коней. Днем оно томилось на жаре, ночью охлаждалось, а из воздуха и шерсти животных в емкости попадали бактерии. Постоянная тряска усиливала брожение, и постепенно молоко превращалось в густой кисловатый напиток – дальний родственник йогурта. Он мог храниться долгое время – это было особенно важно кочевым народам, ведь у них не было возможности регулярно обновлять запасы питья и еды.

Позже фракийцы стали намеренно запускать процесс брожения, чтобы молоко дольше оставалось пригодным. Древние болгары – еще один кочевой народ – сначала делали напиток из лошадиного молока – кумыс. Позже они обзавелись овцами и стали делать йогурт из овечьего молока.

Открытие молочнокислых бактерий

Йогурт в привычном нам виде появился лишь в начале XX века. В 1905 году болгарский ученый Стамен Григоров подробно изучил состав болгарского йогурта – того самого, который древние болгары делали из овечьего молока, – и обнаружил в нем несколько молочнокислых бактерий.

Открытие привлекло внимание ученого Ильи Мечникова, который в то время как раз разрабатывал свою теорию причин старения и долголетия. Биолог был уверен,

что сильное влияние на здоровье оказывает кишечная флора – он считал, что при ее нормальном состоянии человек может рассчитывать на долгую и счастливую жизнь. Мечников пришел к выводу, что наибольшее количество долгожителей населяет Болгарию, – и связал это с тем, что болгары часто употребляют йогурт.

Именно Мечников стал одним из популяризаторов йогурта. Продукт продавался в аптеках как лекарство под названием "ягурт", которое особенно рекомендовали детям и пожилым людям. Со временем ученые, конечно, не считают йогурт лекарством.

Завоевание Европы

Своей популярностью в Европе йогурт обязан компании Danone – ее в 1919 году основал в Барселоне фармацевт Исаак Карассо. В то время много детей страдало от кишечных инфекций. Карассо видел это и заказал в Институте Пастера штаммы кисломолочных бактерий. Так он начал собственное производство йогуртов по балканскому рецепту.

Каждое утро в лаборатории Карассо выпускали 400 глиняных горшочков с кисломолочной смесью, которую развозили по барселонским аптекам. Свою компанию Исаак Карассо назвал в честь сына Даниэля, которого дома ласково называли Данон. Через несколько лет настойчивость фармацевта, необычный вкус и свойства нового продукта позволили йогуртам Danone попасть в молочные лавки и кондитерские. В 1930-х годах глиняные упаковки сменили

стеклянными – более прочными и простыми в транспортировке. Теперь йогурты можно было найти далеко за пределами Барселоны.

К 1942 году продукция Danone стала популярна и продавалась в продуктовых магазинах не только в Европе, но и в США, Мексике и Бразилии. А в 1953 году Danone впервые выпустили йогурт с фруктовыми вкусами. Покупателям предлагали малиновый, лимонный, персиковый и тропический йогурты. Позже к ним добавили варианты с вареньем, гранолой и более жидкие – питьевые.

Компании удалось поменять пищевые привычки потребителей: все больше людей сегодня выбирают на завтрак йогурт. Продукт удобно хранить, большой выбор вкусов позволяет разнообразить рацион, и времени на приготовление завтрака при этом практически не требуется. А еще йогурт без сахара может стать частью здорового питания.

Божьи коровки кажутся похожими, но у некоторых отличается количество точек, у других разные усики. Хотя двое из них все-таки полностью одинаковые, да еще и ползут в одну сторону. Найди их.

Цікаво про МУРАХ

Познач «+» або «-», чи відомі тобі були раніше такі факти:

- ☐ У світі на кожну людину припадає мільйон мурах.
- ☐ У мурахи 6 лапок.
- ☐ Мурахи можуть піднімати вагу у 20 разів більшу за власну.
- ☐ Мурашина королева живе понад 15 років.
- ☐ Мурахи – єдині комахи, які можуть «випасати худобу» – попилицю.
- ☐ Мурахи здатні показувати одна одній шлях до їжі.
- ☐ У світі мурах, як і в людей, існують «професії».

Поміркуй і напиши, які «професії» існують у мурах.

Перевір свої припущення, запитавши в дорослих або знайшовши відповіді в Інтернеті.

Поміркуй і напиши, чому мурашник можна вважати спільнотою.

ПЛИТКИ ІЗ ЗАМОРОЖЕНОГО ЙОГУРТУ

1 Йогурт змішай із медом.

2 Виклади суміш у морозостійку форму або невелике деко (можна вистелити папером для випічки або фольгою). Товщина має бути, як у товстій плитці шоколаду.

Тобі знадобляться:

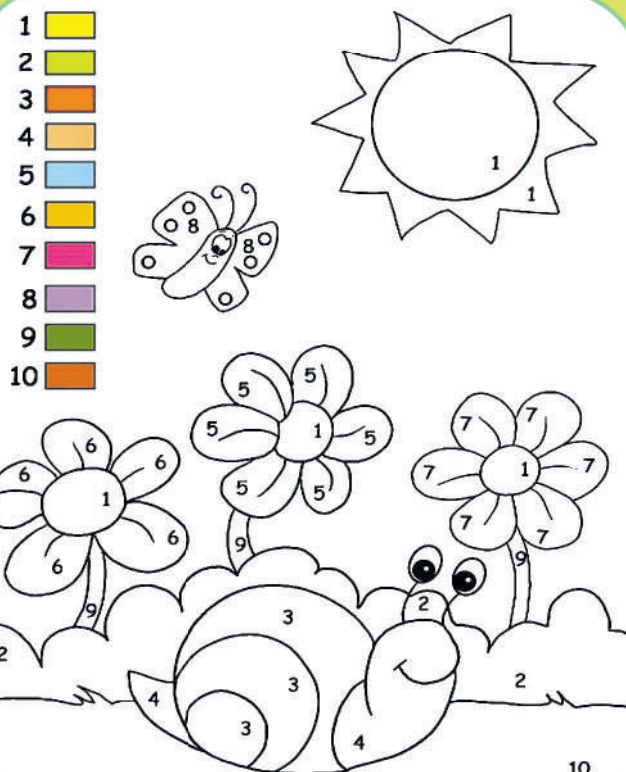
- 1 склянка простого грецького йогурту;
- 1-3 ч. л. меду;
- 1 склянка ягід, шматочків фруктів, сухофруктів, граноли.

3 На йогурт виклади ягоди, фрукти, сухофрукти і т. ін. Злегка вдави їх у суміш. Можеш використати кольорову кондитерську присипку або шоколадні чипси, дати в йогурт какао для шоколадного смаку або ягідно-фруктове пюре (сироп) для фруктового аромату. Творчий процес безмежний.

4 Поклади форму в морозилку щонайменше на 4 години, краще – на ніч.

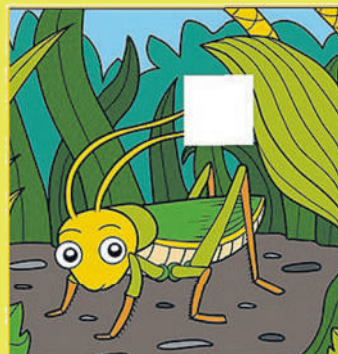
5 Вийми десерт з морозилки, розламай плитку з йогурту на невеликі плитки. Смачного!

Р. С. Зберігати в морозилці.

РОЗФАРБУЙ МАЛЮНОК ЗА ЦИФРАМИ.

ЯКОГО ФРАГМЕНТА БРАКУЄ НА МАЛЮНКУ?

Лариса Кобзева

ЛІНЬ

Володя був ледарем. Навчатися в школі й виконувати домашні завдання він не любив і тому часто отримував двійки. Удома хлопчик не робив нічого корисного, а лише годинами сидів перед телевизором або грав у комп'ютерні ігри. Якщо батьки або бабуся просили Володю помити посуд, піти в магазин або навести лад у кімнату, то у відповідь на прохання вони завжди чули від хлопчика одну й ту ж саму фразу: «Я зроблю це потім, зараз мені не хочеться». Однак це «потім» ніколи не наставало, і рідним хлопчика доводилося все робити за нього.

Така поведінка сина дуже засмучувала батьків. Тато й мама неодноразово намагалися поговорити із сином про те, що небажання навчатися й робити щось корисне – це лень. І попереджали його, що лень – це погана риса характеру, з якою потрібно боротися. Проте всі ці розмови не діяли на Володю й він і далі ледарював.

Зрештою, коли тато, мама й бабуся зрозуміли, що їхні вмовлення й попередження не допомагають, вони вирішили провчити хлопчика й домовилися більше ніколи нічого за нього не робити.

Володя повернувся зі школи й, нічого не підозрюючи, пішов до своєї кімнати. Там він побачив страшенний безлад: на незастеленому ліжку лежали пом'яті штани й сорочки, на підлозі валялися розкидані папірці від цукерок, зошити, олівці й навіть брудні шкарпетки. Куди б Володя не глянув, усюди був безлад. Його кімната нагадувала великий смітник.

Доки Володя з подивом дивився на весь цей безлад, до кімнати зайшла бабуся, щоб покликати його обідати. Побачивши бабуся, хлопчик кинувся до неї й обурено запитав: «Бабуся, чому в моїй кімнаті так брудно? Ти забула тут усе прибрати?» «У твоїй кімнаті брудно, онучку, бо вчора тобі було леньки навести тут лад. Хіба ти забув, що застеляти ліжко, складати іграшки й вішати свій одяг у шафу – це твій обов'язок, а не мій?» – спокійно сказала бабуся й вийшла з кімнати.

Досі під враженням від побаченого безладу в кімнаті й бабусиних настанов, Володя прийшов на кухню, де його очікував ще один неприємний сюрприз. На столі замість улюбленої Володиної кружки із зображенням Міккі-Мауса стояв інший посуд. Хлопчик незадоволено запитав у мами: «Де мої улюблені кружка й тарілка з мишеням?» «Твій посуд стоїть брудний в умивальнику ще з учорашнього дня. У нас, синку, немає слуг. Кожен має прибирати й мити за собою посуд. Оскільки вчора ти полінувався вимити свої кружку й тарілку, то сьогодні їстимеш із цього посуду», – дивлячись на сина, строго промовила мама. І Володі довелося їсти з неулюбленого посуду.

На цьому лихі пригоди хлопчика не закінчилися. Увечері, коли Володя вирішив піти на вулицю покататися на велосипеді, він виявив, що велосипеда вдома немає. Не розуміючи, куди міг дітися велосипед, хлопчик звернувся по допомогу до батька: «Тату, я не можу знайти свій велосипед.

Ти випадково не знаєш, де він може бути?» «Наскільки мені відомо, синку, твій велосипед залишився надворі. Ще вчора я просив тебе занести його додому, але тобі було лень. Тож шукай свій велосипед на вулиці», – суворо сказав синові батько.

Почувши, що велосипед залишився надворі, Володя стрімголов вибіг з дому й вирушив до того місця, де він залишив його вчора. На превеликий жаж хлопчика, велосипеда там не було. Володя оббіг увесь двір у пошуках велосипеда, але так і не зміг його знайти. Зникнення велосипеда остаточно засмутило його. Зі сльозами на очах він пішов додому. «Який у мене сьогодні нещасний день! – розмірковував Володя дорогою додому. – Спочатку була неприбрана кімната, потім – неулюблений посуд, а тепер ще й зниклий велосипед. О, якби я не лінувався й навів лад у своїй кімнаті, помив посуд і приніс велосипед додому, то нічого цього не сталося б зі мною!»

Усвідомивши причину всіх цих прикроців, Володя, прийшовши додому, пообіцяв своїм рідним відтепер ніколи більше не лінуватися й завжди робити все вчасно без нагадувань.

Друзі, як ви бачите, лень – це погана риса, яка може призвести до жахливих наслідків. Я хочу, щоб ви завжди про це пам'ятали й ніколи не лінувалися. Наш Господь Ісус Христос бажає, щоб ви були працьовитими дітьми й ретельно виконували свої обов'язки як у школі, так і вдома.

ОБВЕДИ КОЛОКОЛЬЧИК, НЕ ВЫХОДЯ ЗА КОНТУР. ТЫ МОЖЕШЬ НАЧАТЬ ИЛИ С СИРЕНЕВОЙ, ИЛИ С ЖЕЛТОЙ СТРЕЛОЧКИ.

П "А"

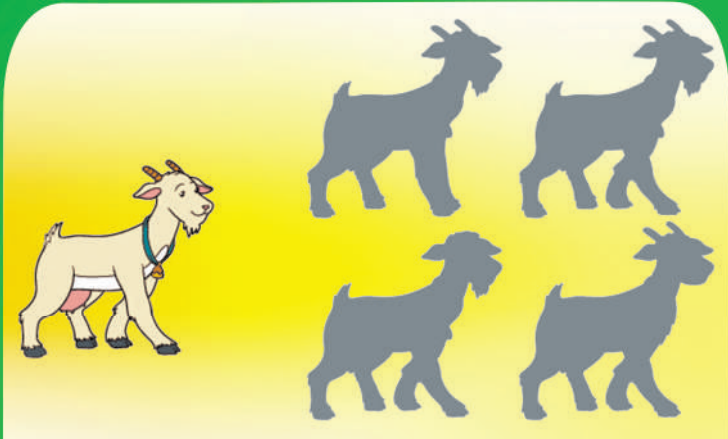
ИКА

РЕБУСЫ.

Найди среди обитателей леса тех, кто просыпается весной.

ЗНАЙДИ ВІДПОВІДНУ ТІНЬ.

Тобі знадобляться:

- гумові рукавички
- харчова сода
- лимонна кислота – 3 уп.
- скляна миска
- рідке мило
- ложка
- харчові барвники
- маленькі пластикові формочки для бомбочки (у вигляді кулі)

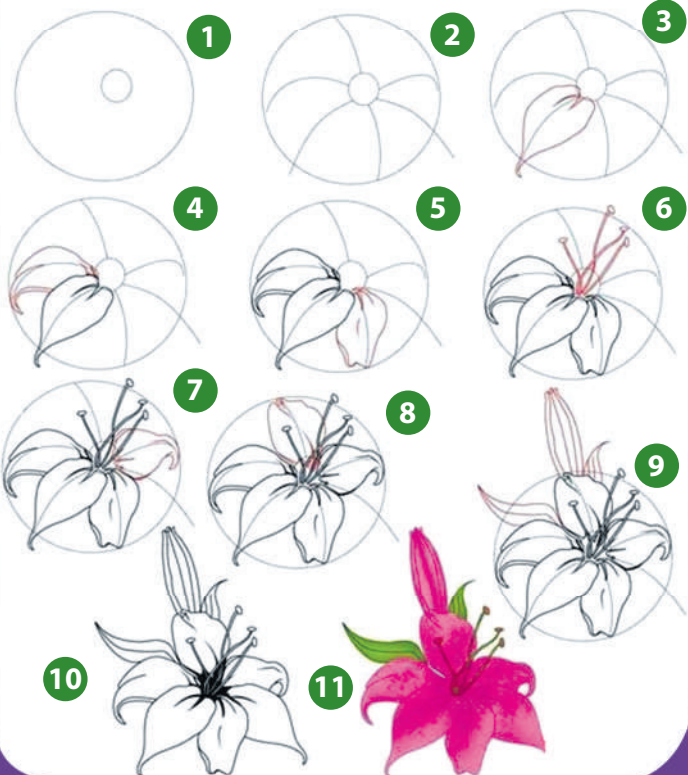
Хід роботи:

Насип 3 ст. л. соди в миску. Додай 3 пакетики лимонної кислоти. До суміші додай 1-2 ч. л. рідкого мила й усе ретельно ложкою перемішай. Розділи утворену масу на 2 рівні частини. Додай до кожної частини харчовий барвник різного кольору (по 3 краплі). Перемішай руками в рукавицях, щоб суміш повністю забарвилася. Сформує різнокольорові бомбочки для ванни. Розклади суміш у пластикові формочки. Залиш на 2 години. Готово!

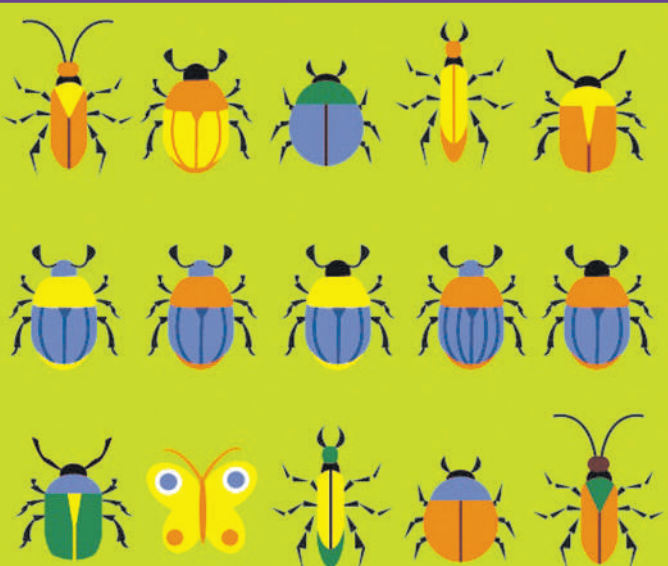

УЧИМСЯ РИСОВАТЬ ЛИЛИЮ.

ПЕРЕЛОЖИ 2 СПИЧКИ ТАК, ЧТОБЫ РАВЕНСТВО СТАЛО ВЕРНЫМ.

$$6 - 4 = 0$$

ЯКА КОМАХА ЗАЙВА В КОЖНОМУ РЯДКУ?

ЛЮБОВ

Ольга Мурга

Розповідали якось про дівчину, яка дуже любила вишивати. Усі говорили, що вона вишиває найкраще за всіх. У неї завжди були найкрасивіші шовкові нитки.

Якось у дівчини закінчилися золоті нитки, і вона ніде не могла їх купити. Проте вона знала, що такі нитки є у швейній майстерні самого царя. Дівчина пішла до майстерні й почала благати управителя продати їй необхідні нитки, але він повторював одне й те саме: «Ці нитки заборонено продавати». Тоді дівчина вирішила вкрати їх. Вона сподівалася, що ніхто про це не дізнається.

Наступного дня до неї додому прийшли солдати царя. Батько дівчини вирішив урятувати доньку й сказав солдатам: «Моя донька не винна. Це зробив я!» Донька чула все це. Вона підбігла до батька, обняла його й, заливаючись сльозами, сказала: «Тату, це я така погана. Нехай солдати візьмуть мене!» А батько, обнявши її, прошепотів на вухо: «Я дуже люблю тебе й узав провину на себе, щоб ти не постраждала. Тільки про одне прошу тебе: більше ніколи так не роби!»

Як же дівчина каялася в тому, що так негідно вчинила! Як же їй було шкода батька. Вона й не думала, що він так сильно любить її. І як не благала вона солдатів помиловати батька, було вже пізно.

Це сумне оповідання про любов батька дуже схоже на історію про любов Ісуса до людей. Ісус міг жити на Небі в прекрасному храмі, де завжди світло й радісно, де завжди лунають пісні хвали. Його трон оточує велика кількість ангелів у блискучому одязі. Вони готові виконати будь-яке його доручення зі швидкістю світла. Там усюди багато квітів і незвичайних рослин. Там ніхто не плаче й не хворіє.

Навіщо потрібно було Ісусові приходити на нашу Землю, де все зовсім не так, як на Небі? Адже через гріх на Землі стало дуже незатишно. Люди почали хворіти, голодувати, помирати. Однак Ісус знав: якщо їм не допомогти, то життя на Землі зрештою зникне, бо внаслідок гріха все помирає. Його любов була настільки сильною, що Він вирішив зійти до нас із Небес. І якщо батько так любив свою доньку, що вирішив узяти на себе її страждання, то Ісус полюбив навіть тих, хто негідний любові. Христос прийшов до людей, жив поряд з ними, спілкувався з ними, зіцілював.

Любов Ісуса до людей така безмежна, що Він не пожалів навіть Свого життя! Коли Його били, коли з Нього сміялися й плювали в обличчя, коли

Його розіп'яли на хресті, Він усе це витерпів, бо любить нас.

Кінець історії про любов Ісуса не такий, як в оповіданні про любов батька до доньки, бо Ісус воскрес. І тільки шрами від цвяхів на Його руках і ногах завжди нагадуватимуть нам про те, яких страждань Він зазнав заради любові до нас. А зараз Ісус перебуває на Небі й скоро прийде на Землю, щоб назавжди забрати нас до Себе! Він приготував для Своїх дітей незвичайні, дивовижні подарунки! І все тому, що Він любить нас. Ісус бажає, щоб ми не вдавалися до лихих учинків, щоб ми всі були щасливі.

РАСШИФРУЙ СТИХ ИЗ БИБЛИИ

Христос воскрес! Земля поет,
И Небеса полны хвалой,
И благодать с Небес течет
Целительной рекой.

Христос воскрес! Живите с Ним!
Дышите миром неземным!
Его любви святой бальзам
Дарите всем сердцам!

Христос воскрес! И в Небесах
Готовит Он для верных дом,
Где скоро в радужных венцах
Хвалу Ему споем.

Ольга Бокова

9	2	15	19	1	11	3	15	8	12	29	2	9	12
	2	15	4		13	9	17	/	24	19	15		
15	19	5	1	12		18	26	14	1	18	3	15	6
6	5	9	14	15	17	15	5	14	15	4	15	/	5
	3	18	30	11	9	10	/	3	6	17	20	29	25
3		14	6	4	15	/	14	6		16	15	4	9
	14	15		9	13	6	12		7	9	8	14	27
					3	6	24	14	20	29	.		
						9	14	.		3	:	1	6

А	-1	Б	-2	В	-3	Г	-4	Д	-5	Е	-6
Ж	-7	З	-8	И	-9	Й	-10	К	-11	Л	-12
М	-13	Н	-14	О	-15	П	-16	Р	-17	С	-18
Т	-19	У	-20	Ф	-21	Х	-22	Ц	-23	Ч	-24
Щ	-25	Ы	-26	Ь	-27	Э	-28	Ю	-29	Я	-30

ПОЛІЧИ.

А

НЕЗА

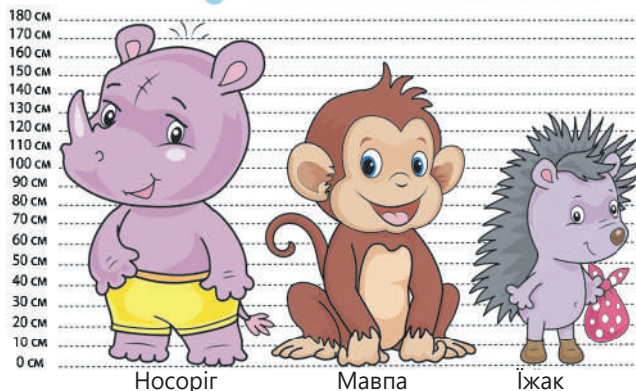
РЕБУСЫ.

УВАЖНИЙ
ДЕТЕКТИВ

Під час лісового бенкету хтось украв одну піцу.
За виглядом слідів детектив здогадується про зріст злодія.
Прочитай підказки й визнач, хто скоїв злочин.

РОЗШУК

ЗЛОДІЙ НА ЗРІСТ ВИЩИЙ НІЖ 110 СМ,
АЛЕ НИЖЧИЙ НІЖ 150 СМ.
СЕРЕДНЯ ЗА ЗРОСТОМ ТВАРИНА
НА ЦЬОМУ МАЛЮНКУ НЕ Є ЗЛОДІЄМ.

Злодій – це

ЗНАЙДИ ЧЕРЕПАХУ.

Серія оповідань
«Наші чотириногі друзі» (продовження)

ЧЕПУРУШКА-МИСЛИВИЦЯ

Минуло пів року, відколи дядько Олег знайшов біля озера маленьку безпритульну кішечку й приніс її додому. Назвали її Мурочка, а дружина дядька Олега, тітка Ліля, скоротила це ім'я й називала кицю Муся. Вона швидко освоїлася в цій привітній затишній оселі, потоваришувала з її мешканцями й навіть із рудим кокер-спанієлем Баксіком. Песик був на кілька місяців старший за кицю. Звірята цілими днями бавилися між собою, ганяли по хаті й на подвір'ї, легенько кукалися між собою, – словом, влаштовували потішний цирк, звеселяючи глядачів. За ці пів року Мурочка перетворилася з худого виснаженого кошеняти на велику довгошерсту красуню з пухнастим, як у білочки, хвостом та гарненькою мордочкою з великими жовто-зеленими очима. Киця мала блискучу чорно-буру шубку, а на ніжках – пухнасті шароварчики. Усі, хто бачив Мурочку, захоплювалися її красою. А вона, ніби розуміючи, яка гарненька, полюбляла повільно походити перед присутніми, високо піднявши хвостика й переступаючи лапками, ніби в білих чобітках на підборах. Це було дуже кумедно, бо кішечка нагадувала якусь самовпевнену модницю-чепурушку, що хизується своїм вбранням.

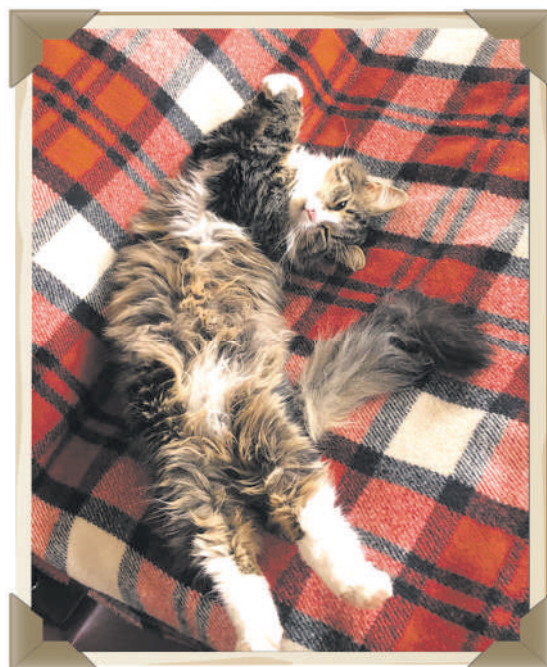
Песик і киця «поділили» господарів між собою, згідно зі своєю прихильністю: Баксік, безперечно, обрав дядька Олега, з котрим кокер ходив на риболовлю; а Мурочка – тітку Лілю, бо киці дуже подобалося сидіти на руках у господині й насолоджуватися, коли вона гладила її. Крім того, Мурочка

дому й поверталася тільки під ранок. Господарі дивувалися: «Де це наша киця бродить ночами?»

Якось уранці тітка Ліля вийшла з дому й аж скрикнула від несподіванки: на килимку під дверима лежала велика темно-сіра миша... «Олеже! Олеже! – покликана тітка Ліля чоловіка. – Подивися, що тут лежить!» Господар, почувши схвильований голос дружини, відразу ж прибіг. Побачивши мишу, сказав: «Та це Мурочка принесла! У такий спосіб киця показує нам, що не даремно ми її годуюмо, що вона також заробляє собі на прожиток. А може, хоче задобрити господиню, щоб вона дозволяла їй спати на ліжку». Відтоді по кілька разів на тиждень Мурочка приносила й клала під двері і мишей, і кротів. Тепер господарі вже знали, де ночами пропадала Мурочка, – вона ходила на полювання. Після цього тітка Ліля справді почала іноді дозволяти киці спати на ліжку. «Яке ж це мудре створіння, – думала господиня, – бо розуміє, що треба працювати й заробляти на життя!» А ще більше вона оцінила свою кішечку, коли мисливиця взимку спіймала мишку на кухні! Киця довго вистежувала її, заглядала під буфети, залізала за газову плиту – і таки зловила! Звичайно, тітці Лілі було шкода мишок, яких приносила Мурочка, але господиня розуміла, що така природа киці, вона – хижачка, мисливиця. А ця мишка багато шкоди робила: гризла пакети з крупами, лазила по посуду, залишаючи після себе неприємний запах та слід. Крім того, гризуни переносять різні хвороботворні мікроби, заражаючи людей.

Тітка Ліля подумала: «Коли Бог створив нашу Землю, усі істоти були мирні, любили одне одного, ніхто нікого не ображав, не поїдав. Та коли в наш світ увійшло зло, усе змінилося. Тварини стали хижими, сильніші нападали на слабших, одні поїдали інших. Так відбувається й сьогодні. Однак настане час, коли все знову повернеться до початкової гармонії. Це відбудеться тоді, коли на Землю повернеться її Творець – Ісус Христос. Він відновить нашу планету, знищить усяке зло, й у світі запанує добро. У Біблії написано, що тоді вовк житиме з ягням, а леопард – з козеням; телятко й левеня разом бавитимуться, корова й ведмедиця будуть пастися поруч. Ніхто нікому не чинитиме зла й не шкодитиме (див. Ісаї 11:6-9). Тітка Ліля зітхнула і сказала: «Господи Ісусе, я так чекаю Тебе! Повертайся скоріше!»

Марія Петрук

полюбляла спати на ліжку тітки Лілі. Однак це зовсім не подобалося господині, котра вважала, що домашні тварини мають спати на своєму килимку в коридорі або на кухні, тому вона зачиняла двері до своєї кімнати. Але Мурочка, щойно з'являлася така нагода, тишком-нишком прокрадалася в кімнату господині та, зручно вмовившись на її м'якому ліжку й скрутившись калачиком, міцно засинала. Удень Мурочка завжди спала, а як вечоріло, виходила з

ПОЛНАЯ СМЕРТЕЛЬНОГО ЯДА

Может показаться, что некоторые твои слова безобидны, но если ты приглядишься к реакции окружающих, то поймешь, что это не так.

В тропических лесах Колумбии обитает маленькая древесная лягушка, которую называют ужасным листолазом. Размером она всего 2-4 см. А ужасна она тем, что является одним из самых ядовитых позвоночных животных на земле. Индейцы смазывали ее ядом наконечники своих стрел, чтобы насмерть поражать врагов на войне, ведь одного миллиграмма этого яда достаточно, чтобы убить двух слонов.

Существует несколько видов этих лягушек, и все они отличаются яркой блестящей окраской – желтой, оранжевой или светло-зеленой. Почему они так ядовиты? Ученые долго разгадывали секрет ядовитости ужасного листолаза. К своему удивлению, они обнаружили, что если выращивать их в лаборатории, то яд в их организме не вырабатывается. Дело в том, что в дикой природе

они питаются насекомыми, в теле которых содержатся токсичные вещества. Лягушкам эти вещества не вредят, специальные железы перерабатывают их в яд, накапливающийся в коже. В неволе же, питаясь неядовитыми насекомыми, и сами лягушки становятся безобидными.

Наш язык можно сравнить с ужасным листолазом. Он может быть наполнен смертельным ядом. Если ты не следишь за своим языком, то можешь причинить много вреда окружающим. Некоторые люди тщательно заботятся о своей внешности. Они привлекательны снаружи, и на них обращают внимание. Но как только они заговорят, понимаешь, что они заносчивы, склонны к критике, грубы, вульгарны, их слова ядовиты, как кожа ужасного листолаза. Каждое оскорбительное слово – это отравленная стрела, ранящая других людей.

Ужасный листолаз перестает быть ядовитым, если живет в террариуме.

А наш язык перестает источать яд, если мы позволяем Иисусу очистить его и наполнить сердце любовью. Только в Его великой лаборатории мы становимся благословением для окружающих. Попроси Иисуса об этом, ведь Он не станет очищать тебя от яда против твоей воли, насильно. Если твой язык будет повиноваться Иисусу, и ты будешь счастлив, и те, кто рядом с тобой.

Жаклин Телло Айяла

TASK 1

Read and learn new words. Прочитай и выучи новые слова.

wash the dishes [вош зэ дйшез] – мыть посуду	dust the furniture [даст зэ фёниче:] – вытирать пыль	vacuum the floor [вэкьюэм зэ фло:] – пылесосить	mop the floor [моп зэ фло:] – мыть пол	do the ironing [ду зэ айронин:] – гладить вещи	sweep the floor [свип зэ фло:] – подметать	do the laundry [ду зэ лондри:] – стирать белье	do the cooking [ду зэ кукин:] – готовить пищу	wash the car [вош зэ ка:] – мыть машину	walk the dog [вок зэ дог] – выгуливать собаку
clean the windows [клин зэ виндовс] – мыть окна	set the table [сэт зэ тэйбл] – накрывать на стол	take out the trash [тэйк аут зэ трэш] – выносить мусор	water the plants [вотэ: зэ плэнтс] – поливать растения	feed the pet [фид зэ пэт] – кормить питомца	do the shopping [ду зэ шопин:] – делать покупки	mow the lawn [моу зэ лон:] – стричь газон	fold the laundry [фолд зэ лондри:] – складывать белье	clean the toilet [клин зэ тойлэт] – чистить унитаз	do the gardening [ду зэ га:динин:] – заниматься садоводством

TASK 2

Write the missing letters in the boxes to complete the words. Дополни слова недостающими буквами.

w_sh the d_sh_s	v_c_m the fl_r
d_st the f_m t_r	m_p the fl_r
sw_p the fl_r	d_the_r_n ng
d_the l_ndry	d_the c_k ng
s_t the t_bl	t_k_o_t the tr_sh
cl_n the w_nd_ws	f_d the p_ts
f_ld the l_ndry	m_w the l_wn
w_t_r the pl_nts	d_the sh_pp_ng
cl_n the t_l_t	w_lk the d_g
d_the g_rd_n ng	w_sh the c_r

TASK 3

Choose the correct answer. Выбери правильный ответ.

a) water the flowers b) plant the flowers c) dig the flowers	a) water the car b) wash the car c) repair the car	a) feed the dog b) walk the dog c) play with the dog	a) do the washing b) do the cleaning c) do the shopping
a) do the dishes b) do the ironing c) do the shopping	a) mow the lawn b) mow the grass c) cut the lawn	a) do the ironing b) do the ironing c) do the dishes	a) water the windows b) wash the windows c) dust the windows
a) feed the dog b) wash the dog c) walk the dog	a) take out the trash b) bring the trash c) collect the trash	a) wash the dishes b) do the laundry c) do the dishes	a) dust the floor b) wash the floor c) sweep the floor

TASK 4

Make the sentences using the words in correct order. Составь предложения со словами, соблюдая правильный порядок слов.

dust the furniture
sweep the floor
take out the trash
iron the clothes
walk the dog
vacuum the floor
make the bed
mop the floor
set the table
do the washing
water the plants
clean the windows
do the shopping
make dinner

in the morning
in the afternoon
in the evening
at night
on Mondays
on Tuesdays
on Wednesdays

	My aunt / sometimes / evening		My mother / usually / morning My mother usually makes the bed in the morning.
	My neighbour / always / night		I / sometimes / afternoon
	My cousin / always / Tuesdays		My father / never
	Lucy / never / morning		My granny / usually / Mondays
	Andrew / always / Thursdays		My brother / often / afternoon
	My neighbour / never / Fridays		My uncle / always / Wednesdays
	My sister / often / Sundays		That man / usually / night

TASK 5

Write about yourself: what household chores do you have? What do you like to do? What don't you like to do? Напиши о себе: какие обязанности по дому ты выполняешь? Какие из них тебе нравятся, а какие – нет?

ЕСЛИ БУЛОЧКА ТОЛЬКО ОДНА

Вероника пришла к своей двоюродной сестре Свете, когда мама Светы оставила ее с младшей сестренкой, а сама поехала по делам. Был выходной день. Девочки играли вместе во дворе, там было много детей. Потом пришли домой, и Света покормила сначала свою сестренку Лину, положила ее спать и попросила Веронику что-нибудь рассказать Лине перед сном. А сама пошла на кухню приготовить что-нибудь поесть для себя, Вероники и мамы. Мама должна была скоро вернуться. Так получилось, что мама не успела приготовить обед и попросила Свету сделать это.

Вероника решила рассказать Лине одну историю, которая недавно приключилась с ней. А произошло вот что.

Вероника ездила в школу на электричке. Хорошо, что школа находилась рядом с маминой работой, – туда и обратно Вероника ездила вместе с мамой.

Однажды маме нужно было остаться на работе до позднего вечера. Она объяснила Веронике всю ситуацию, а потом добавила:

– Сегодня тебе придется

возвращаться домой одной. Скажешь папе, что я приеду в девять часов. Смотри, доченька, будь внимательной, не пропусти свою остановку. Возьми в дорогу булочку, и пусть Господь тебя хранит, – с этими словами мама поцеловала ее и вернулась на работу.

А Вероника пошла на вокзал. В электричке было мало людей. Перед самым ее отправлением Вероника решила полакомиться булочкой. Но вдруг она услышала голос своей учительницы:

– Вероника, а почему ты без мамы?

– Мама задержалась на работе. А вы тоже ездите на электричке?

– Да, я живу дальше вас. Просто езжу всегда в первом вагоне, поэтому мы никогда не встречались, – ответила учительница.

Веронике уже было неудобно доставать булочку. Она знала, что некрасиво есть в чьем-либо присутствии, не поделившись. Но булочка была такой маленькой, там нечего было делить. А кушать очень хочется.

Вдруг в сознании Вероники появилась мысль: «А что, если Нина Семеновна тоже голодна?»

И девочка решила лучше отдать всю булочку учительнице.

– Нина Семеновна, угощайтесь, пожалуйста, – Вероника протянула ей раскрытый паке-тик с булочкой.

– Спасибо, милая! Ты так добра! Мне очень приятно, – сказала учительница, приняв угощение.

Потом она раскрыла свой большой пакет и достала оттуда банан и два яблока для Вероники!

Когда Лина услышала этот рассказ, то посмотрела на Веронику восторженными глазами и сказала:

– Какая ты молодчина! Я теперь буду всегда делиться. Вероника рассмеялась:

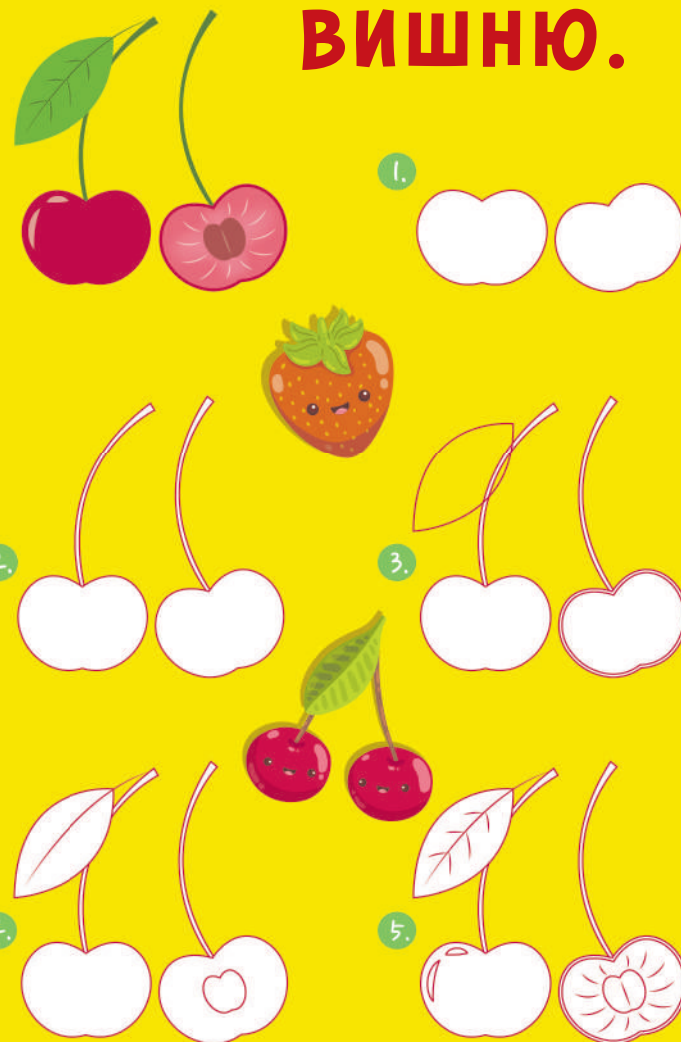
– Это потому, что когда я отдала свою булочку, мне достались банан и яблоки?

– Конечно! – сказала девочка, рассмеявшись. А потом подумала и добавила серьезно: – Нет, я просто хочу не жадничать и быть доброй, как ты и твоя учительница.

А хотелось бы вам, ребята, почувствовать на собственном опыте, как это приятно – быть добрым, отдавая другу то, что вы оставляли для себя?

Ольга Бокова

УЧИМСЯ РИСОВАТЬ ВИШНЮ.

ЗНАЙДИ 5 ВІДМІННОСТЕЙ.

ХЛІБНЕ ДЕРЕВО

Багато хто знає, що в тропічних країнах росте хлібне дерево. Проте на смак його плоди зовсім не нагадують традиційний хліб, та й зовнішній вигляд не має з хлібом нічого спільного. Цікаво, які ж цінні властивості має ця рослина й чому вона отримала таку назву?

Назва «хлібне дерево» об'єднує кілька рослин сімейства тутових. Це саме хлібне дерево, джекфрут, чампедак та маранг.

Батьківщиною цих теплолюбних дерев вважають острів Нова Гвінея. Хлібне дерево не зносить навіть короткочасних заморозків і дуже вибагливе до опадів. Цікаво, що в екваторіальних широтах хлібне дерево росте як вічнозелена форма, а в тропічних широтах із

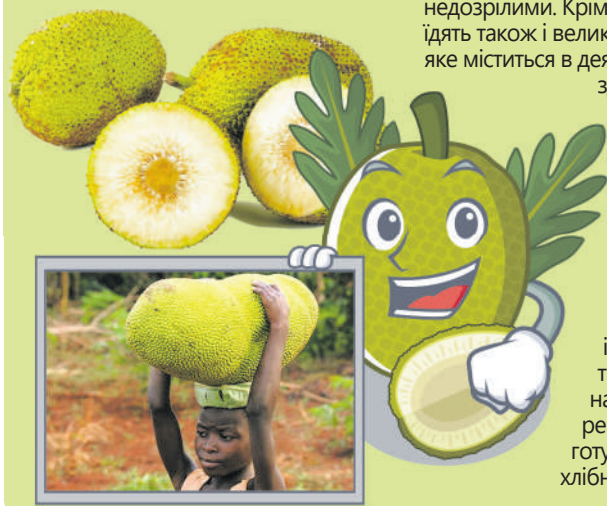
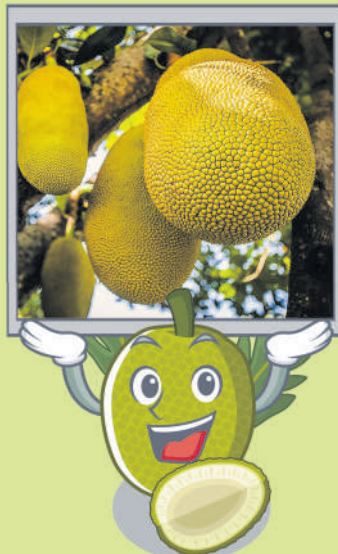
вираженням сухим та прохолодним сезоном воно скидає листя.

Усі хлібні дерева швидко ростуть і вирізняються великою кількістю врожаю. За сприятливих умов одне дерево приносить на рік до 200 плодів! Самі плоди мають округлу форму й чималу вагу – до 15-30 кг. Найбільші плоди в джекфрута, маса яких сягає 34 кг. Це найбільші фрукти з усіх, що ростуть на деревах.

Плоди мають щільну структуру й дуже поживні, за калорійністю навіть перевершують банани. Завдяки неймовірній врожайності та поживності ці рослини й отримали назву «хлібне дерево», адже в багатьох тропічних країнах вони є основною їжею населення.

Плоди хлібних дерев вживають у стиглому вигляді та злегка недозрілими. Крім самої м'якоті, їдять також і велике насіння, яке міститься в деяких сортах,

здебільшого в диких видах. Стіглі плоди мають солодкий, приємний смак, а недозрілі більш прісні. Стіглі плоди їдять як десерт, сушать, варять і запікають. У традиціях різних народів є безліч рецептів приготування плодів хлібного дерева.

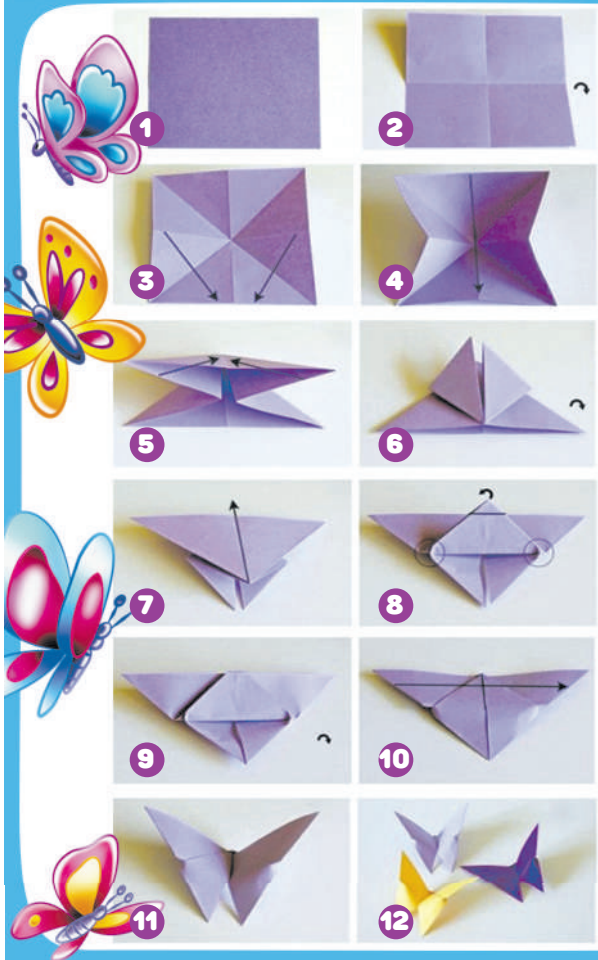

Найди на картинке 9 спрятанных букв и составь из них КЛЮЧЕВОЕ СЛОВО.

На галявині є лише одна квітка з п'ятьма пелюстками. Знайди її.

ПРОДОЛЖИ РЯД.

ОРИГАМИ «МЕТЕЛИК».

ПОРЯТУНОК БАБУСИ ВАЛІ

Інна Сосяк

– Ой лишенько! Як же я виберуся звідси? – злякано промовляла сама до себе бабуся Валя. Старенька безпорадно намагалася хоча б підвестися або повернутися на бік, але їй не вдавалося.

А трапилося ось що. Того погожого весняного дня 85-річна жінка вирішила пройтися по своєму городу. Він у неї великий, довгий та добре доглянутий. Праця на городі була улюбленим заняттям жінки все її життя. Вона з любов'ю вирощувала овочі та ягоди для себе, дітей та онуків. Проте останні кілька років їй дедалі важче було працювати, та й здоров'я не давало змоги багато нахилитися. Усю роботу взяла на себе діти.

Однак бабуся Валя, хоч ледь-ледь ходить із ціпком, щодня

перевіряє всі грядки: дивиться, чи не забули часом посіяти зелень, чи зійшла картопелька, чи прополена морква, політі огірочки й таке інше.

Ось і тоді дійшла літня жінка до кінця городу, а назад іти сили не вистає. Треба було відпочити, дець трохи посидіти. У кінці городу стояла стара ванна, а в ній – набрана вода для поливу. Поряд лежала невелика стара дошка. Бабуся поклала дошку на край ванни й обережно сіла на неї. Уже хотіла вставати, та зненацька – трісь! – дошка зламалася, і старенька жінка впала спиною в холодну воду.

– Добре, що води небагато, інакше б утопилася! – бідалася бабуся Валя.

Вона намагалася якось вибратися, але марно.

– Допоможіть! Рятуйте! – кричала старенька, але вона була так далеко, що ніхто не міг її почути.

Знесилений жінці було дуже холодно і страшно.

– Господи, Ісусе, урятуй мене! Зглянься наді мною, пошли мені поміч! Не дай отак померти! – стала вона благати, обливаючись сльозами.

Раптом ванна нахилилася, і жінка випала з неї на землю. З голови до ніг вона була мокра та брудна, але підвелася на ноги й так швидко, як тільки могла, пішла до хати.

«Бог для нас – охорона та сила, допомога в не долях, що часто трапляються», – спали на думку слова зі Святого Письма.

– Дякую, Ісусе, за швидкий порятунок!

БАБОЧКИ, СИДЯЩІЕ НА ВЕТКЕ

Многим нравится наблюдать за бабочками. Эти создания порхают на летнем лугу, внося гармонию в окружающий мир. Но не обязательно дожидаться лета, чтобы увидеть их снова. Ты можешь создать домашнюю поделку, превратив красивых бабочек в элемент декора.

ТЕБЕ ПОНАДОБЯТСЯ:

- прозрачные сосуды – фигурные банки или необычные бокалы;
- искусственные бабочки (можно приобрести в специализированном магазине), чем больше они будут походить на настоящих, тем лучше;
- несколько небольших сухих веточек с разветвлениями;
- искусственный мох (продается в отделах с товарами для комнатных растений);
- клей, ножницы, плотный картон.

1. Подрежь размеры веточек так, чтобы они помещались в емкость полностью. Затем поставь емкость на картон вниз доньшком и при помощи карандаша очерти круг. Вырежь нарисованный кружочек, он послужит основой для поделки.

2. Теперь на подготовленную веточку прикрепи с помощью клея бабочек, одну или две, как получится. Затем к вырезанному кругу подклей искусственный мох.

3. Теперь нужно прикрепить веточку к центру кружка. Чтобы она лучше держалась, можно проткнуть снаружи через основу тонкий гвоздь. Получится сходство с миниатюрным деревцем, которое растет из мха.

4. Смажь клеем ободок емкости, засунь внутрь веточку с бабочками и плотно прижми основу к краям емкости. Подержи, пока клей не затвердеет.

Поделка готова! Изготовь несколько штук, а потом укрась ими комнату. Можешь также подарить их своим друзьям.

Валерія Чупіна

Іван Надточій

Максим Пийтер

Сергій Кузніцов

Даніїл Бойко

Зоряна Чайка

Андрій Мукомелець

Богдан Козачков

Віка Кот

Гліб Чайка

Еріка Колош

Ліда Кот

Надя Кот

Рома Дусь

Дмитро Лазебний

Нестор Синюк

Дитяча художня книга «Повстання квітів» Дмитра Іщенка – дивовижна історія любові, яка не залишить байдужими навіть дорослих. Вона написана простою й доступною для малюків мовою. Рідко буває, коли любов виявляють тільки словами. Любов – це завжди дія, любов – це жертва, а кожна жертва дорожчінна.

Книга допоможе розповісти дітям від 5 років, як сильно їх любить Господь і яку велику ціну Він заплатив за кожного з нас.

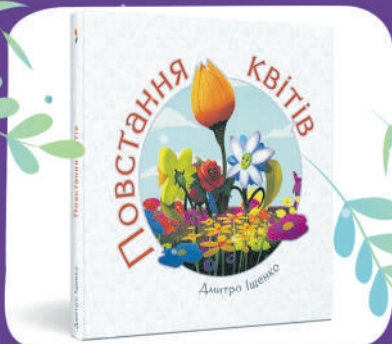
BOOKSON
Інтернет-книгарня

ХРИСТИЯНСЬКІ
КНИГИ для всієї сім'ї

ЗАМОВЛЯЙ ЛЕГКО –
ОТРИМУЙ ШВИДКО

+38 (099) 45-595-45
shop@bookson.com.ua
www.bookson.com.ua

Малюнки
читачів

Любі діти!

Ми дуже вдячні вам за ваші малюнки. Надсилайте нам свої роботи на адресу видавництва, і ми з радістю їх опублікуємо в нашій газеті.

(Будь ласка, пишіть ваші прізвища розбірливо, друкованими літерами на зворотному боці кожного малюнка).

Аліна Літвін

Артем Сомик

Денис Сліпенко

Кирило Поперечний

Халіл Сюлюкоглу

Павло Рак

Додаток до газети «Вічний Скарб»

Щомісячна дитяча газета «Скарбничка»
Видавець – християнське видавництво
«Джерело життя»
Адреса: 04052, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
e-mail: dzherelo@ukr.net;
тел.: (044) 467–50–68

Відповідальний за випуск: директор видавництва
«Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Відповідальний редактор: Інна Гунько
Коректор: Інна Джердж
Дизайн та верстка: Олена Черневич
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Наклад: 10 000 прим.

Якщо ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, ви можете зробити це через банк.

Наші реквізити:
Отримувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
IBAN: UA753808050000000026006149457
МФО 380805
Банк: ПАТ «Райффайзен Банк Аваль» у м. Києві
Призначення платежу: добровільні пожертви

Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати тексти.

Рукописи не повертаються. Листування ведеться лише на сторінках газети.